

Rolnummer 2596
Arrest nr. 16/2004 van 29 januari 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 12, 46, § 2, tweede lid, en 47, tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 19 december 2002 in zake het openbaar ministerie, E. Van den Buys-Jaspers, G. Van den Buijs, J. Noyens, M. Vissenberg, B. Noyens, C. Parijs en I. Mertens tegen W. Mercelis, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 januari 2003, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 12, 46, § 2, tweede lid, en 47, tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij de gelijkheid schenden tussen de benadeelden van een dodelijk verkeersongeval naargelang dit verkeersongeval al dan niet eveneens een ongeval op de weg van of naar het werk was, in zoverre de toepassing van deze artikelen ertoe leidt dat :

- aan de echtgeno(o)t(e) van de getroffene van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidswegongeval is, in sommige gevallen een mindere schadevergoeding wordt toegekend dan in het geval het verkeersongeval niet tevens een arbeidswegongeval is, doordat op de arbeidsongevallenvergoeding de sociale zekerheidsbijdrage wordt ingehouden, terwijl de totale arbeidsongevallenvergoeding (inclusief de aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid doorbetaalde sociale zekerheidsbijdragen) als basis wordt genomen in de vergelijking met de vergoeding in gemeen recht;

- aan de echtgeno(o)t(e) van de getroffene van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidswegongeval is, met betrekking tot twee derden van de waarde van de hem/haar toekomstige rente, elke mogelijkheid wordt ontnomen om dit gedeelte van de vergoeding in de vorm van een kapitaal te ontvangen, ook al zou dit *in concreto* de meest passende wijze van herstel van de schade zijn ? »

Memories zijn ingediend door :

- G. Van den Buijs, J. Noyens en B. Noyens, allen wonende te 2910 Essen, Horendonk 269, en C. Parijs, wonende te 2910 Essen, Den Uil 25;

- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- G. Van den Buijs, J. Noyens, B. Noyens en C. Parijs;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Peeters *loco* Mr. A. Peeters, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor G. Van den Buijs, J. Noyens en B. Noyens, en *loco* Mr. L. Van De Keybus, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor C. Parijs;

. Mr. D. De Meyer *loco* Mr. M. Beelen, advocaten bij de balie te Leuven, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil*

De discussie die voor de verwijzende rechter rijst heeft, onder meer, betrekking op de uitkeringen waarop de weduwen Parijs en Van den Buijs gerechtigd zijn ten gevolge van het inkomensverlies door het overlijden van hun echtgenoten die het slachtoffer werden van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidsongeval is. Voor dat ongeval op weg naar het werk werd een derde aansprakelijk gesteld.

De verwijzende rechter stelt vast dat verschillen bestaan in de wijze van vergoeding van, enerzijds, de rechthebbende weduwe wier echtgenoot het slachtoffer werd van een verkeersongeval dat tevens een arbeidsongeval is en, anderzijds, de weduwe wier echtgenoot het slachtoffer werd van een louter gemeenrechtelijk verkeersongeval.

Volgens de verwijzende rechter rijst dan de vraag of die verschillen nog wel voldoende worden verantwoord door de voordelen van het vergoedingssysteem van de arbeidsongevallenwet of door de bekommernis om in elk geval de schadeloosstelling overeenkomstig de arbeidsongevallenwetgeving veilig te stellen. Vervolgens stelt hij de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van G. Van den Buijs en C. Parijs

A.1.1. Nu te dezen de wet op de arbeidsongevallen van toepassing is, betogen de voornoemde partijen dat zij een lagere vergoeding krijgen dan wanneer het een gemeenrechtelijk verkeersongeval zou betreffen, waarbij een derde aansprakelijk is. Ter staving van die zienswijze leggen zij cijfergegevens voor.

Zij zijn van oordeel dat de in het geding zijnde bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, doordat die bepalingen een discriminerend verschil in behandeling invoeren tussen de rechthebbenden van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval, naargelang dat ongeval al dan niet tevens een ongeval op de weg van of naar het werk is.

Aan de weduwe van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidsongeval is, wordt in sommige gevallen een lagere schadevergoeding toegekend dan in het geval waarin het verkeersongeval niet tevens een arbeidswegongeval is, doordat op de arbeidsongevallenvergoeding de socialezekerheidsbijdrage wordt ingehouden, terwijl de totale arbeidsongevallenvergoeding (inclusief de aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gestorte socialezekerheidsbijdragen) als basis wordt genomen in de vergelijking met de vergoeding volgens het gemeen recht, wat zijn invloed heeft op het - daardoor lagere - « surplus » dat volgens het gemeen recht nog kan worden gevorderd.

Voorts wijzen zij erop dat door de cumulatie van de arbeidsongevallenuitkering met hun rust- of overlevingspensioen slechts een beperkt gedeelte wordt uitgekeerd van de vergoedingen waarop zij aanspraak maken. Van zulk een cumulatieverbod zou volgens hen geen sprake zijn wanneer het zou gaan om een ongeval dat volgens het gemeen recht dient te worden afgehandeld.

A.1.2. Ook het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag dient volgens die partijen bevestigend te worden beantwoord. Aan de echtgenote van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidswegongeval is, wordt immers met betrekking tot twee derden van de waarde van de haar toekomende rente, elke mogelijkheid ontzegd om dat gedeelte van de vergoeding in de vorm van een kapitaal te ontvangen, ook al zou zulks in voorkomend geval de meest passende wijze van herstel van de schade zijn.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Volgens de Ministerraad beoogt de gemeenrechtelijke vergoedingsregeling (artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek) een integrale schadevergoeding. De arbeidsongevallenwet daarentegen beoogt in essentie een regeling te treffen voor de vergoeding van materiële professionele schade die echter niet integraal wordt vergoed, doch forfaitair wordt begroot, zonder rekening te houden met de eventuele aansprakelijkheid van het slachtoffer zelf. In de gevallen waar degene die aansprakelijk is voor het arbeidsongeval niet door de immunitetsregel wordt beschermd, zoals te dezen, blijft volgens de Ministerraad het instellen van een gemeenrechtelijke vordering mogelijk en kan, indien de geleden schade groter is dan de mogelijke vergoeding die de rechthebbende kan verkrijgen ten gevolge van de arbeidsongevallenwet, het « surplus » volgens het gemeen recht worden gevorderd. De Ministerraad wijst erop dat bij samenloop van de twee vergoedingssystemen twee grondbeginselen in acht worden genomen, namelijk de voorrang van de arbeidsongevallenwet en het verbod tweemaal een vergoeding te krijgen voor dezelfde schadepost.

A.2.2. Volgens de Ministerraad strekt het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag ertoe van het Hof te vernemen in welke mate de inhouding van de socialezekerheidsbijdrage door de arbeidsongevallenverzekeraar naar aanleiding van een arbeidswegongeval een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet bij de berekening van de totale vergoeding van het inkomensverlies volgens het gemeen recht.

In hoofdorde betoogt de Ministerraad dat de inhouding van de socialezekerheidsbijdrage door de arbeidsongevallenverzekeraar steunt op artikel 43 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, dat door de artikelen 31 en volgende van het koninklijk besluit van 21 december 1971 is uitgevoerd. Nu het voormelde artikel 43 niet het voorwerp is van de prejudiciële vraag, kan het Hof zich daarover niet uitspreken. Bovendien is het Hof niet bevoegd om een koninklijk besluit te toetsen.

In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat het eerste onderdeel van de vraag feitelijke en juridische grondslag mist, nu uit artikel 43 blijkt dat socialezekerheidsbijdragen uitsluitend worden afgehouden wanneer de getroffen zelf een vergoeding ontvangen. Bij een dodelijk ongeval, zoals te dezen, worden geen socialezekerheidsbijdragen afgehouden van de vergoedingen die aan de nabestaanden worden uitgekeerd.

Zelfs in de onjuiste interpretatie dat zulks wel het geval zou zijn, verliest de verwijzende rechter volgens de Ministerraad volledig uit het oog dat de socialezekerheidsbijdrage als een last dient te worden beschouwd die niets uit te staan heeft met de vaststelling van het loonverlies voor de berekening van de gemeenrechtelijke schadevergoeding en als « last » geen deel uitmaakt van het eigenlijke nadeel dat door de getroffen of hun rechthebbenden wordt geleden.

Wat de cumulatieregeling van het overlevingspensioen met de arbeidsongevallenuitkering betreft, merkt de Ministerraad op dat die regeling in artikel 42*bis* van de arbeidsongevallenwet is opgenomen. Over dat artikel heeft de verwijzende rechter evenwel geen vraag gesteld. Bovendien heeft het Hof daaromtrent reeds uitspraak gedaan (arrest nr. 18/2000).

A.2.3. Wat het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, betoogt de Ministerraad in hoofdorde dat het verbod om twee derden van de lijfrente om te zetten in een kapitaalsuitkering steunt op artikel 45 van de arbeidsongevallenwet. Nu dat artikel niet het voorwerp is van de prejudiciële vraag, kan het Hof zich daarover niet uitspreken.

In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat de prejudiciële vraag werd gesteld in de zienswijze volgens welke de uitkering van de volledige rente in de vorm van een kapitaal te dezen de meest passende wijze van herstel van de schade zou kunnen zijn. De Ministerraad merkt evenwel op dat de meest passende wijze van herstel doorgaans de uitkering in de vorm van een lijfrente is. Bovendien belet volgens de Ministerraad niets de slachtoffers of hun rechthebbenden – in de hypothese dat zij een daadwerkelijk nadeel lijden ten gevolge van de uitkering van de schadevergoeding in de vorm van een lijfrente in plaats van in de vorm van een kapitalisatie - dat nadeel te begroten en de vergoeding in de « surplus »-regeling te vorderen volgens het gemeen recht.

Ten slotte betoogt de Ministerraad dat, hoe dan ook, het doel dat de arbeidsongevallenwet nastreeft een verschillende behandeling verantwoordt tussen slachtoffers of hun rechthebbenden naargelang het om een verkeersongeval dan wel om een arbeidswegongeval gaat. De omstandigheid dat de schadevergoeding waarin de wet op de arbeidsongevallen voorziet, van de gemeenrechtelijke vergoeding kan verschillen, is volgens de Ministerraad op zich niet onverantwoord, gelet op de voordelen van het systeem van objectieve aansprakelijkheid dat inzake arbeidsongevallen bestaat (arrest nr. 18/2000). Dat verschil tussen beide regelingen is volgens de Ministerraad evenmin onevenredig, nu dat verschil veeleer de volgorde betreft waarin de rechtsvorderingen kunnen worden ingesteld vanuit de bekommernis om in elk geval de schadeloosstelling overeenkomstig de arbeidsongevallenwet veilig te stellen (arrest nr. 101/98). Volgens de Ministerraad dient de uitbetaling van een kapitaal in plaats van een gewaarborgde geïndexeerde rente te worden beschouwd als een uitbetalingsmodaliteit van een zelfde vergoeding en kan zulks als dusdanig geen ongelijk in de hand werken.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van de artikelen 12, 46, § 2, tweede lid, en 47, tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die wetsbepalingen zouden de echtgeno(o)t(e) van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval verschillend behandelen naargelang dat verkeersongeval al dan niet een ongeval op de weg van of naar het werk is, inzonderheid wat de toegekende schadevergoeding (eerste onderdeel) en wat de wijze van uitbetaling van de rente betreft (tweede onderdeel).

B.2. De in het geding zijnde bepalingen luiden :

Artikel 12 :

« Wanneer de getroffene ten gevolge van het arbeidsongeval overlijdt, wordt een lijfrente, gelijk aan 30 pct. van diens basisloon toegekend :

1° aan de echtgenoot die op het tijdstip van het ongeval noch uit de echt, noch van tafel en bed is gescheiden;

2° aan de echtgenoot die op het tijdstip van het overlijden van de getroffene noch uit de echt, noch van tafel en bed gescheiden is, op voorwaarde dat :

a) het huwelijk gesloten na het ongeval minstens één jaar vóór het overlijden van de getroffene plaatsvond of;

b) uit het huwelijk een kind is geboren of;

c) op het ogenblik van het overlijden een kind ten laste is waarvoor één van de echtgenoten kinderbijslag ontving.

De overlevende die uit de echt of van tafel en bed gescheiden is en die een wettelijk of conventioneel onderhoudsgeld genoot ten laste van de getroffene, heeft eveneens recht op de lijfrente als bedoeld in het eerste lid, zonder dat die rente meer mag bedragen dan het onderhoudsgeld. »

Artikel 46, § 2, tweede lid :

« De volgens het gemeen recht toegekende vergoeding, die geen betrekking kan hebben op de vergoeding van de lichamelijke schade zoals zij gedekt is door deze wet, mag samengevoegd worden met de krachtens deze wet toegekende vergoedingen. »

Artikel 47, tweede lid :

« [De verzekeringsonderneming en het Fonds voor arbeidsongevallen] kunnen die burgerlijke vordering instellen op dezelfde wijze als het slachtoffer of zijn rechthebbenden en worden gesubrogeerd in de rechten die de getroffene of zijn rechthebbenden bij niet-vergoeding overeenkomstig, artikel 46, § 2, eerste lid, krachtens het gemene recht, hadden kunnen uitoefenen. »

Wat betreft het verschil in behandeling tussen het vergoedingssysteem voor arbeidsongevallen en het stelsel van gemeenrechtelijke schadevergoeding

B.3. Alvorens de twee onderdelen van de prejudiciële vraag te onderzoeken past het de rechtspraak van het Hof in herinnering te brengen inzake het verschil in behandeling tussen het vergoedingssysteem voor arbeidsongevallen en het stelsel van gemeenrechtelijke schadevergoeding, neergelegd inzonderheid in de arresten nrs. 18/2000, 31/2001, 52/2001, 47/2002, 104/2002 en 115/2002.

Het Hof heeft in die arresten onder meer overwogen :

« De wet van 24 december 1903 betreffende de vergoeding van schade voortvloeiende uit ongevallen voorzag in een forfaitaire vergoeding voor schade ten gevolge van een arbeidsongeval, waarbij de forfaitaire aard van de vergoeding meer bepaald was ingegeven door een van het gemeen recht afwijkende aansprakelijkheidsregeling die niet meer uitgaat van het begrip ‘ fout ’, maar van het begrip ‘ professioneel risico ’, en van het verdelen van dat risico over de werkgever en het slachtoffer van het arbeidsongeval.

Eenzijds, werd de werkgever, zelfs zonder dat hem enige schuld trof, steeds aansprakelijk gesteld voor de schade ten gevolge van het arbeidsongeval opgelopen door het slachtoffer. Niet alleen werd het slachtoffer op die manier vrijgesteld van het vaak zeer moeilijk te leveren bewijs van de schuld van de werkgever of zijn aangestelde en van het oorzakelijk verband tussen die schuld en de geleden schade. Bovendien zou zijn eventuele eigen (onopzettelijke) fout de vergoeding niet in de weg staan, noch tot zijn aansprakelijkheid leiden indien door die fout een derde een arbeidsongeval zou overkomen. Anderzijds, ontving het slachtoffer van het arbeidsongeval een forfaitaire schadevergoeding, waardoor het slechts gedeeltelijk werd vergoed voor de geleden schade.

Door verschillende wetwijzigingen werd het vergoedingsniveau van oorspronkelijk 50 pct. van het 'basisloon' uitgebreid naar 66 pct. en 100 pct. Ook de oorspronkelijk voorgeschreven immuniteit van de werkgever werd aangepast na de uitbreiding van de arbeidsongevallenregeling tot de ongevallen op de weg naar en van het werk.

Bij de totstandkoming van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 werd het systeem gewijzigd door het invoeren van de verplichte verzekering, krachtens welke de werknemer zich niet meer richt tot de werkgever maar tot de 'wetsverzekeraar'. De schade opgelopen door de werknemer en niet langer de aansprakelijkheid van de werkgever werd vanaf dan verzekerd, waardoor het systeem gelijkenis vertoont met een mechanisme van sociale verzekering. »

« [...] Het doel van het systeem van de vaste vergoeding bestaat erin het inkomen van de werknemer te beschermen tegen een mogelijk professioneel risico, zelfs indien het ongeval gebeurt door de schuld van die werknemer of van een collega, alsook de sociale vrede en de arbeidsverhoudingen binnen de bedrijven te handhaven door een toename van het aantal processen inzake aansprakelijkheid uit te sluiten.

De bescherming in geval van een fout van de werknemer houdt in dat deze van zijn eigen aansprakelijkheid wordt ontheven in geval van een arbeidsongeval dat door die fout is veroorzaakt. De vaste vergoeding dekt bovendien diegenen van wie de wetgever veronderstelt dat zij normaal gesproken afhankelijk zijn van het inkomen van het slachtoffer van een dodelijk ongeval. De vaste vergoeding zal in bepaalde gevallen groter zijn dan wat het slachtoffer had kunnen verkrijgen door een gemeenrechtelijke vordering in te stellen tegen de dader van de fout die het ongeval heeft veroorzaakt en, in andere gevallen, minder groot. De financiering van het systeem van de vaste vergoeding wordt gewaarborgd door de werkgevers, die sinds 1971 verplicht zijn een verzekering inzake arbeidsongevallen te sluiten en de kosten van de premies te dragen. De bekommernis om de financiële last die hiervan het gevolg is niet te verzwaren door een eventuele gemeenrechtelijke vergoedingsverplichting, heeft de wetgever ertoe gebracht de gevallen te beperken waarin de werkgever burgerlijk aansprakelijk kan worden gesteld. »

« [...] Aangezien het afwijkende systeem in principe verantwoord is, kan worden aanvaard dat bij een nadere vergelijking met het gemeenrechtelijke systeem verschillen in behandeling aan het licht komen, nu eens in de ene zin, dan weer in de andere, onder voorbehoud dat elk van de in het geding zijnde regels dient overeen te stemmen met de logica van het systeem waarvan die regel deel uitmaakt. »

Wat betreft het eerste onderdeel van de vraag

B.4.1. Het eerste onderdeel van de vraag doelt op een verschil in behandeling van de echtgeno(o)t(e) van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidswegongeval is, doordat « in sommige gevallen », ten gevolge van de inhouding van de socialezekerheidsbijdrage op de arbeidsongevallenvergoeding, een geringere schadevergoeding wordt toegekend dan aan de echtgeno(o)t(e) van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval dat geen arbeidswegongeval is.

B.4.2. De Ministerraad betoogt in hoofdorde dat de inhouding van de socialezekerheidsbijdrage steunt op artikel 43 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 dat door de artikelen 31 en volgende van het koninklijk besluit van 21 december 1971 is uitgevoerd. Aangezien het voormelde artikel 43 niet het voorwerp is van de prejudiciële vraag en het Hof bovendien niet bevoegd is om een koninklijk besluit te toetsen, kan het Hof zich volgens de Ministerraad over dat onderdeel van de vraag niet uitspreken. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van oordeel dat het eerste onderdeel van de vraag feitelijke grondslag mist, nu bij een dodelijk ongeval, zoals te dezen, geen socialezekerheidsbijdragen worden afgehouden van de vergoedingen die aan de nabestaanden worden uitgekeerd.

B.5.1. In zoverre uit de formulering van het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag mag worden afgeleid dat het Hof wordt ondervraagd over een verschil in behandeling dat uit de toepassing in het bodemgeschil van de in het geding zijnde bepalingen zou voortvloeien, kan het dat onderdeel van de vraag niet beantwoorden. Het staat immers niet aan het Hof zich uit te spreken over een mogelijke discriminerende toepassing of uitvoering van wetsbepalingen in een concreet geval.

B.5.2. In zoverre de discriminerende behandeling rechtstreeks aan bepalingen van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 zou kunnen worden toegeschreven, stelt het Hof vast dat het voorgelegde verschil in behandeling niet uit de in het geding zijnde bepalingen voortvloeit, nu die bepalingen geen betrekking hebben op de inhouding van socialezekerheidsbijdragen.

B.5.3. In zoverre de vraag aldus moet worden begrepen dat artikel 43 van de voormelde wet aan de basis van de in het geding zijnde verschil in behandeling zou liggen, merkt het Hof

op - zonder over de juistheid van die zienswijze uitspraak te moeten doen - dat die bepaling niet ter toetsing aan het Hof is voorgelegd. Het Hof kan zijn toetsing niet uitbreiden tot bepalingen waarover de verwijzende rechter het Hof niet heeft ondervraagd.

B.6. Het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Wat betreft het tweede onderdeel van de vraag

B.7.1. Het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag doelt op een verschillende behandeling van de echtgeno(o)t(e) van een slachtoffer van een dodelijk verkeersongeval dat tevens een arbeidswegongeval is, doordat die echtgeno(o)t(e) twee derden van de waarde van de rente niet in de vorm van een kapitaal kan ontvangen, zelfs al zou zulks de meest passende wijze van herstel van de schade zijn.

B.7.2. De Ministerraad betoogt in hoofdorde dat het verbod om twee derden van de lijfrente in een kapitaalsuitkering om te zetten niet uit de in het geding zijnde bepalingen voortvloeit, doch uit artikel 45 van de arbeidsongevallenwet, dat evenwel niet het voorwerp is van de prejudiciële vraag.

B.7.3. De in het geding zijnde bepalingen hebben geen betrekking op de wijze van uitbetaling van de rente. Die aangelegenheid wordt geregeld door artikel 45 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, dat bepaalt :

« De getroffene en de echtgenoot kunnen vragen dat ten hoogste één derde van de waarde van de hun toekomende rente als kapitaal wordt uitbetaald.

Dit verzoek kan op elk ogenblik, zelfs na de vestiging van het kapitaal, worden gedaan. De rechter beslist zo voordelig mogelijk voor de verzoeker.

Het kapitaal wordt berekend overeenkomstig het tarief vastgesteld door de Koning en in functie van de leeftijd van de getroffene of de rechthebbende op de eerste dag van het kwartaal dat volgt op de beslissing van de rechter. Vanaf deze datum is van rechtswege intrest verschuldigd op dit kapitaal. »

Nu het Hof zijn toetsing niet kan uitbreiden tot bepalingen waarover de verwijzende rechter het Hof niet heeft ondervraagd, kan het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag niet worden beantwoord.

B.8. Het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 januari 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts